

толкова мждрувания. Но струва ми се, аз бих могъл да бъда по-близо до истината. . . . Не, не може да ме излъже моето изстрадало сърце. От тоя източник аз ще черпя истината и нема да пиша нищо фалшиво и заучено.

Некога за любовта бех чел такава дефиниция: любовта е сладка мъка. Може ли това да бъде общо правило? . . . А, вижте, с такава дефиниция именно сега аз немога да се сжглася. Според мене, без да казвам нещо ново, любовта е само страдание. Тя е една необяснимо чудна и мъчителна треска, която похабява духовната мощ на човека. И той постепенно се обръща в роб на една едничка мисъл — оная за любимата. Може би за мене любовта е страдание — или защото съм егоист, или защото съм ревнив, или защото съм мнителен, или кой знае защо. Но право да си кажа, обичам в любовта безусловна преданост. Онова, което за мене е любим предмет, искам той само мен да принадлежи. Щом последва отклонение от това абсолютно правило и захваща страданието. . . . Спомням си, такъв бех и в пролетта на моя живот, когато за първи път обикнах. Тогава същщо тжй се топях в безизходна мъка подир една много възрастна кокетка. И догарях като свещица — бавно, мълком, безпомощно. . . . Но сжумеха моите родители о време да ме изпратят в друга гимназия.

Как стана това в толкова късо време? . . . То беше една буря, която се изви внезапно и отнесе покоя на душата ми. От начало това като да ме забавляваше. Аз се отнасях дори безразлично към настъпването на такъв печален резултат. . . .

Тогава това сжвсем младо момиче, почти дете в сравнение с мене, не изглеждаше тжй интересно. То не караше душата ми да тръгне и да се вжлнува от нищо и никакво. То дори, ако щете, ми се виждаше и некрасиво. Па и вие ще се попитате какво интересно може да има в таква момиче — дребно на ръст, с лице заострено и измжчено, с разпиляни небрежно черни кждрици, скромно облечено, с тих и малко смутен говор. Не особено приятно звучеше и неговото прозаично име — Рада. Само неговите черни като узрели трънки очи светеха сжс странен огън.

То беше момиче излъгано и опозорено от един негодник. И по онова време то беше останало почти без подкрепа. Нима можеше да му помогне неговия прост и пиян баща? . . . Не мога и сега да си обясна как стана та се намесих в съдебата на това момиче. Да, един мой близък го бе препоръчал на моето внимание. . . . И то се яви при мен просжлзено с и треперящи от вжлнение устни. С какво особено привлече вниманието ми това момиче? По-скоро у него аз харесах две